

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ตามการรับรู้ของตนเองและของผู้บังคับบัญชา และเพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ที่สำเร็จการศึกษาระหว่างปีการศึกษา ๒๕๒๔-๒๕๓๐ จำนวน ๗๕๕ คน และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน ๔๒๑ คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น ๑๑๘๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ๒ ฉบับ ฉบับที่ ๑ เป็นแบบสอบถามผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งมีอยู่ ๓ ตอนคือ ตอนที่หนึ่งเป็นแบบสอบถามสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของคำถามเป็นแบบตรวจคำตอบ และแบบเติมคำในช่องว่าง ตอนที่สอง เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ตอนที่สามเป็นข้อเสนอแนะลักษณะของคำถามเป็นแบบปลายเปิด โดยแบบสอบถามนี้ครอบคลุมทักษะทางภาษาทั้ง ๔ ทักษะ รวมทั้งการแปลด้วย ฉบับที่ ๒ เป็นแบบสอบถามผู้บังคับบัญชา ลักษณะของคำถามเป็นแบบเดียวกับฉบับที่ ๑ หลังจากสร้างแบบสอบถามแล้วผู้วิจัยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ๓ ท่านตรวจความครอบคลุมของแบบสอบถามแล้วนำไปปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้ เมื่อปรับปรุงแล้วให้นำแบบสอบถามฉบับที่ ๑ ไปทดลองใช้กับผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๓๑ จำนวน ๒๖ คน และนำแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ไปทดลองใช้กับผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาที่ทำแบบ

สอบถามฉบับที่ ๑ จำนวน ๒๐ คน และนำแบบสอบถามมาหาค่าความเที่ยง ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .๘๘ และ .๘๗ ตามลำดับ จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงต่อไป โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์และด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามฉบับที่ ๑ กลับคืนมา ๗๕๕ ฉบับ และได้แบบสอบถามฉบับที่ ๒ กลับคืนมา ๘๒๑ ฉบับ จึงได้นำมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาด้วยกันที่

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. ผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานน้อย

เมื่อพิจารณาแยกตามทักษะทางภาษาพบว่า ทักษะที่ผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสามารถใช้ได้น้อย คือ ทักษะการฟัง การพูด การเขียน และการแปล ส่วนในทักษะการอ่านนั้น ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถใช้ได้ปานกลาง

เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการบัญชี การเงิน การบริหารงานบุคคล และสังคมศาสตร์ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถน้อย ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการตลาด มีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถน้อยที่สุด และผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการเลขานุการ ภาษาอังกฤษ และเศรษฐศาสตร์ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถปานกลาง

๒. ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่า ผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชาส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานปานกลาง

เมื่อพิจารณาแยกตามทักษะทางภาษาพบว่า ทักษะที่ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชาส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ปานกลางคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการแปล ส่วนทักษะการเขียนนั้น ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถในการใช้น้อย

เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาพบว่า ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการเงิน การบริหารงานบุคคล และการตลาด มีความเห็นว่าผู้สำเร็จ

การศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย ส่วนผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาการบัญชี การเลขานุการ สังคมศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และเศรษฐศาสตร์ มีความเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ปานกลาง

๓. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชา และผู้บังคับบัญชา เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานพบว่าความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาแยกตามทักษะทางภาษา ทักษะที่ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ คือ การฟัง การพูด การเขียน และการแปล ส่วนในทักษะการอ่านนั้น ความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาพบว่า ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการบัญชี การเงิน การบริหารงานบุคคล การตลาด สังคมศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และเศรษฐศาสตร์ และผู้บังคับบัญชา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการเลขานุการ และผู้บังคับบัญชา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

อภิปรายผล

๑. จากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชามีความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานว่าสามารถใช้ได้น้อย ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันเทคโนโลยีสังคม เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป มิได้มีหลักสูตรที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ แต่คณะครูผู้สอนได้สอดแทรกเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ตามที่ผู้สอนมีความเห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียนในการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เมื่อสำเร็จการศึกษา แต่เนื่องด้วยมิได้เป็นภาษาอังกฤษธุรกิจที่เป็นรายวิชาเฉพาะ ผู้เรียนจึงไม่เห็นเด่นชัดว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบัน ฯ นั้นมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน และผลต่อเนื่องจากความไม่กระจำจิงชัดในความสำคัญและ

ประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่สถาบัน ฯ จัดสอนให้ ทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะยังมีความรู้สึกหรือเข้าใจว่าไม่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่ตนเองเรียนเลย และเมื่อขาดแรงจูงใจจึงทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจ ทำให้ได้รับความรู้และความสามารถไม่เพียงพอที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ในระดับที่คิดว่าที่เป็นอยู่

กึ่งที่ กมลรัตน์ จรัสศรีศรี (๒๕๒๔ : ๑๐๔-๑๐๖) ได้พบว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่จำเป็นในการเรียนวิชาเฉพาะสาขา ซึ่งควรจัดให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน และควรจัดสอนทั้งภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อประกอบอาชีพตามสาขาวิชา และความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับความถนัดและแรงจูงใจเป็นสำคัญ นอกจากนี้ครูผู้สอนเองยังมีได้มีการฝึกอบรมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างจริงจัง จึงอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ระดับความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับใช้ได้น้อย ซึ่ง กัญทาทิพย์ ศิริพล (Kantatip Siripol, ๑๙๗๕ : ๑๓๒๑-A) ก็ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค และพบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จุดประสงค์ของวิชายังไม่เฉพาะเจาะจง นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียน และครูผู้สอนยังไม่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้วย นอกจากนี้ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, ๑๙๘๐ : ๑๑๕) ได้อธิบายเกี่ยวกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วไปที่คิดว่าจะไม่ได้เป็นครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่คิดไว้ เพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนอกจากจะสอนก็แล้ว ยังต้องมีประสบการณ์ที่ยาวนาน มีการร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาอีกด้วย ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบัน ฯ ทำการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในขณะเดียวกัน อาจจะมีได้รับการฝึกอบรมเพื่อสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จึงขาดเทคนิคในการสอน ทำให้มีผลส่งกระทบไปถึงความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาได้

๒. เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะ ปรากฏว่าผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานน้อย ในทักษะการฟัง การพูด การเขียน และการแปล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะยังขาดการฝึกฝนที่เพียงพอในค่านักผู้เรียน ซึ่ง ทอมัส เอ เคอร์ (๒๕๒๔ : ๔) ให้ความเห็นว่า ในการสอนภาษาอังกฤษควรคำนึงว่า ภาษาเป็นทักษะมิใช่เป็นความรู้ ดังนั้นใน

การเรียนการสอนจึงควรเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถนำไปใช้ได้มากที่สุด และสำหรับ ผู้เรียนในประเทศไทยนั้น โอกาสที่จะใช้ภาษามากที่สุดคือในชั้นเรียน ดังนั้นผู้สอนควร สนับสนุนและให้โอกาสผู้เรียนฝึกทักษะทางการใช้ภาษาให้มากที่สุด ควรปรับปรุงวิธีสอน และแบบทดสอบให้สอดคล้องกับกิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียน และไม่ควรรสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสอบได้ ส่วนในทักษะการอ่านนั้น ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่าคุณเอง มีความสามารถในการใช้ปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้สอนเน้นสอนการอ่านมากกว่า ทักษะอื่น ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้รับการฝึกฝนในด้านการอ่านจนมีความสามารถในการใช้ปานกลาง

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณารวมทุกทักษะ ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็น ว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานน้อย แสดงให้เห็นว่า ภาษาอังกฤษที่ผู้สำเร็จการศึกษาเรียนจากสถาบัน ฯ ยังไม่พอเพียงในการใช้ในการ ปฏิบัติงาน ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุษษา กาญจนสถิตย์ (๒๕๒๓ : ๑๐๒) ที่ว่า ภาษาอังกฤษที่บุคคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษายังไม่พอเพียงแก่การปฏิบัติงานได้อย่าง มีประสิทธิภาพ

๓. เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชาพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชา การเลขานุการ ภาษาอังกฤษ และเศรษฐศาสตร์ มีความเห็นว่าคุณเองมีความ สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานปานกลาง อาจเนื่องมาจากผู้สำเร็จ การศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าวมีความตระหนักในความสำคัญของภาษาอังกฤษในการ ปฏิบัติงานและมีความสนใจภาษาอังกฤษอยู่แล้ว จึงทำให้เกิดความเข้าใจและแรงจูงใจ ในการเรียน และเมื่อไปปฏิบัติงานเมื่อสำเร็จการศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาจึงสามารถ นำความรู้ความสามารถไปใช้ได้ ทำให้มีความเห็นว่าคุณเองมีความสามารถในการใช้ อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการบัญชี การเงิน การบริหารงาน บุคคล และสังคมศาสตร์ มีความเห็นว่าคุณเองมีความสามารถน้อย อาจเป็นเพราะ ในขณะที่เรียนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าวชากแรงจูงใจในการเรียนภาษา อังกฤษ เนื่องจากไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการประกอบอาชีพของตนใน อนาคต และในค่านักผู้สอนก็อาจจะมีได้ให้การฝึกที่พอเพียงหรือแนะนำให้เข้าใจถึง ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อการประกอบอาชีพเมื่อสำเร็จการศึกษา ดังนั้นเมื่อ

สำเร็จการศึกษาแล้วไปประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน จึงทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาไม่มีความสามารถพอเพียงในการปฏิบัติงานและประเมินความสามารถของตนเองว่าอยู่ในระดับความสามารถน้อย

๔. จากการวิจัยที่พบว่า ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่าคุณสำเร็จการศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานปานกลางนั้น ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการรับรู้ของผู้บังคับบัญชาเป็นไปในทางที่ไม่มีอคติต่อการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา และเนื่องจากผู้บังคับบัญชามีความเข้าใจว่าการใช้ทักษะทางภาษาในการปฏิบัติงานนั้นสามารถพัฒนาขึ้นได้ถ้าได้ปฏิบัติบ่อย ๆ และถ้าผู้ปฏิบัติมีความตั้งใจและขยันหมั่นเพียรจริง ๆ ความสามารถที่อาจมีอยู่น้อยก็จะดีขึ้นเองตามลำดับ จึงทำให้การประเมินปรากฏว่า ผู้สำเร็จการศึกษาร้อยใหญ่มีความสามารถในการใช้ปานกลาง

๕. เมื่อพิจารณาตามทักษะทางภาษาพบว่า ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่าคุณสำเร็จการศึกษารวมทุกสาขาวิชาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานปานกลางในเกือบทุกทักษะ ยกเว้นการเขียนที่มึนเห็นว่ามีความสามารถในการใช้น้อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการเขียนเป็นทักษะที่เน้นความถูกต้องของรูปแบบและโครงสร้าง ซึ่งผู้สำเร็จการศึกษาก็ต้องผ่านการฝึกและให้ความสนใจอย่างมากถึงจะสามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติงานได้ก็ ดังนั้นในทางตรงกันข้ามถ้าผู้สำเร็จการศึกษาดูการฝึกและไม่สนใจในเรื่องดังกล่าว ก็จะเป็นผลให้ความสามารถอยู่ในระดับน้อย จึงทำให้การประเมินความสามารถในการใช้ทักษะเขียนของผู้สำเร็จการศึกษายู่ในระดับน้อยตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชาก็คง

๖. เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชาที่พบว่า ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่าคุณสำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการบัญชี การเลขานุการ สังคมศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และ เศรษฐศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานปานกลาง ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชา การเงิน การบริหารงานบุคคล และการตลาดนั้นมีความสามารถน้อย อาจเป็นเพราะผู้สำเร็จการศึกษาในกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางเป็นผู้ที่มีความสนใจและตระหนักในความสำคัญของภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานอยู่แล้ว จึงมีแรงจูงใจในการเรียนดังกล่าวมาแล้ว ส่วนในกลุ่มที่มีความสามารถน้อยนั้นอาจมีลักษณะตรงกันข้าม จึงทำให้มีความสามารถต่างกันตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา

๗. จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้บังคับบัญชาประเมินความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าผู้สำเร็จการศึกษาประเมินตนเองเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้บังคับบัญชาเป็นผู้ให้คำสั่ง สอดส่องดูแล รวมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับงานที่ผู้สำเร็จการศึกษาทำ ก็จะทราบว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถเพียงใด และผู้บังคับบัญชามีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาที่ปฏิบัติงานในระยะเวลาไม่นานนัก แต่ก็สามารถปฏิบัติงานได้ในระดับที่เป็นไปตามที่ผู้บังคับบัญชาคงต้องการ ส่วนผู้สำเร็จการศึกษานั้นอาจมีความไม่พึงพอใจในความสามารถของตนเพราะยังมีระยะเวลาในการทำงานไม่มาก และยังขาดประสบการณ์ ดังนั้นเมื่อผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา ผู้บังคับบัญชาก็จะประเมินความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าผู้สำเร็จการศึกษาประเมินตนเอง ทำให้ผลการประเมินแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรีย์ธรรมเลิศหล้า (๒๕๒๕ : ๖๖-๖๘) ที่พบว่าความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาและบัณฑิตต่อความสามารถในการปฏิบัติงานของบัณฑิตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

๘. จากผลการวิจัยที่พบว่าความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับสามารถใช้ได้ค่อนข้างตามการรับรู้ของตนเอง อยู่ในระดับปานกลางตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นั้น แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ นอกจากนี้ผู้สำเร็จการศึกษายบางส่วนได้ประกอบอาชีพที่ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่ตนสำเร็จการศึกษามาจึงไม่สามารถนำภาษาอังกฤษที่ตนได้ศึกษามาไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพของตน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนจึงควรยึดเนื้อหาที่สอดคล้องกับสาขาวิชาและอาชีพเป็นหลัก รวมถึงการแนะนำให้ผู้เรียนทราบถึงความสำคัญของการเลือกสาขาวิชาที่ตนเองมีความตั้งใจที่จะนำความรู้ไปประกอบอาชีพจริงเมื่อสำเร็จการศึกษา เนื่องจากการประกอบอาชีพที่ตรงตามสาขาวิชาที่ผู้สำเร็จการศึกษาได้ศึกษามานั้นจะทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้ใช้ความรู้ที่ได้ศึกษามาได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ และสามารถบ่งบอกถึงคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาที่ผู้สำเร็จการศึกษามาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

๑. ผู้บริหารควร จัดให้มีหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะขึ้นโดยจัดเป็นรายวิชาเฉพาะและจัดแยกจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปให้เด่นชัดขึ้นกว่าเดิม
๒. ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการประกอบอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา โดยเฉพาะจากคณะวิชาบริหารธุรกิจ เนื่องจากเป็นคณะที่มีจำนวนนักศึกษาส่วนใหญ่
๓. ผู้บริหารควร จัดให้มีการฝึกอบรมให้ความรู้แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวิธีสอน การเลือกเนื้อหา การประเมินผลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

๑. ครูผู้สอนควร ได้มีการประสานงานกับครูด้านเนื้อหาวิชาเพื่อความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาชีพ จะได้เป็นแนวทางในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
๒. ครูผู้สอนควร ได้มีการวางแผนการสอนและสอนร่วมกันเป็นคณะ ทั้งนี้เพื่อจะได้มีการวางแผน เตรียมการสอน และปรึกษาปัญหาที่อาจเกิดขึ้นร่วมกัน
๓. ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น ภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนและศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองต่อไป
๔. ครูผู้สอนควร ใฝ่หาความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จากวารสาร หนังสือ หรือการฝึกอบรมต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรมีการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานในสาขาวิชาเฉพาะ เพื่อประกอบอาชีพในแต่ละอาชีพ เช่น เลขานุการ พนักงานขาย
๒. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาเดียวกัน ในแต่ละสถาบันการศึกษา